

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžr/200/2013
Identifikačné číslo spisu:	1013201037
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013201037.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavaleca PhD. a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: Q. D., bytom Q., právne zastúpeného AK Herceg, s.r.o., so sídlom Košická 56, Bratislava, proti odporcovi: Okresný úrad Bratislava, Katastrálny odbor, so sídlom Ružová dolina 27, Bratislava, (pôvodne: Správa katastra pre hlavné mesto SR Bratislava), za účasti: 1/ ZOYA SK, s.r.o., so sídlom Horný Vál 8/17, Žilina, 2/ B. W., bytom E., právne zastúpený AK GAVOROVÁ & Partneri, s.r.o., so sídlom Lombardiniho 22/A, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. V-31216/12 zo dňa 9.1.2013, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/15/2013-38 zo dňa 23.7.2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/15/2013-38 zo dňa 23.7.2013 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi ani účastníkom konania 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. V 31216/12 zo dňa 9.1.2013, ktorým odporca podľa § 31 ods. 3 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) zamietol návrh na vklad záložného práva na základe zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 25.1.2010 z dôvodu, že v čase doručenia návrhu na vklad a ani v čase rozhodovania o tomto návrhu záložca už nebol vlastníkom zálohu.

Krajský súd zároveň zamietol návrh na prerušenie konania a o trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu účastníkom nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že odporca postupoval a rozhodol správne, keď vo

vkľadovom konaní považoval za relevantnú právnu skutočnosť, že záložca zriadil záložné právo k zálohu, ktorého nebol vlastníkom. Podľa názoru krajského súdu odporca dospel k správneému právneému záveru o tom, že zmena v osobe vlastníka zálohu bránila povoliť vklad záložného práva v prospech navrhovateľa. Dodal, že hoci platí zásada „pacta sunt servanda“, žiadna zo zúčastnených zmluvných strán neurobila potrebné kroky, aby záložné právo z uzavretej zmluvy aj vzniklo.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že navrhovateľ ako záložný veriteľ uzatvoril dňa 25.1.2010 so záložcom DOMSTAVBA, s.r.o. - teraz ZOYA SK, s.r.o. a s B. W. ako záložným dlžníkom zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, nachádzajúcim sa v k. ú. P., zapísaným na LV č. XXXX. Návrh na vklad záložného práva na základe tejto zmluvy doručil navrhovateľ odporcovi až dňa 28.12.2012. Pred podaním uvedeného návrhu záložca záloh previedol kúpnu zmluvu na AK GAVOROVÁ & Partneri, s.r.o. Vklad vlastníckeho práva na nového vlastníka bol povolený v konaní pod č. V-22764/2011 ešte dňa 20.9.2011, teda pred doručením návrhu na vklad záložného práva v prospech navrhovateľa.

Krajský súd argumentoval, že inštitút záložného práva slúži na zabezpečenie pohľadávky tým, že v prípade riadneho a včasného nesplnenia je záložný veriteľ oprávnený domáhať sa uspokojenia z veci založenej (§ 151a ods. 1 Občianskeho zákonníka). Záložné právo teda v prvom rade plní funkciu zabezpečovaciu. Ak zročná pohľadávka nie je včas a riadne splnená (§ 151f Občianskeho zákonníka), nastupuje druhá funkcia záložného práva, a to funkcia uhradzovacia. Záložný veriteľ je oprávnený uspokojiť sa zo zálohu bez toho, aby sa musel spoliehať, že úhradu svojej pohľadávky vymôže z ostatného majetku dlžníka. Záložné právo má subsidiárnu a akcesorickú povahu. Subsidiarita vyjadruje, že ide o podporný zdroj uspokojenia pohľadávky záložného veriteľa, ktorý nastupuje len vtedy, ak pohľadávka nebola dlžníkom dobrovoľne splnená a ani nezanikla iným spôsobom. Akcesorita záložného práva spočíva v tom, že bez hlavného záväzkového právneho vzťahu nemôže existovať ani záložný právny vzťah.

Krajský súd k námietke navrhovateľa, že záložné právo ako vecné právo pôsobí in rem už v čase jeho zriadenia a prípadná zmena v osobe vlastníka zálohu nie je skutočnosťou, ktorá by mohla mať vplyv na povolenie vkladu, uviedol, že síce záložné právo patrí medzi vecné práva k cudzej veci, teda spája sa s vecou a nie s osobou vlastníka veci (záložcu), no uvedené nastane len za predpokladu, že záložné právo k zálohu vzniklo. Poukázal na ustanovenie § 151e ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého záložné právo k nehnuteľnostiam, bytom a nebytovým priestorom vzniká zápisom v katastri nehnuteľností, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Záložné právo zo zmluvy o zriadení záložného práva vzniká teda nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia správy katastra o povolení vkladu (§ 28 ods. 2, 3 a § 31 ods. 5 katastrálneho zákona). Krajský súd teda nepovažoval názor navrhovateľa, že záložné právo vznikne už uzavretím zmluvy o zriadení záložného práva za správny.

Ďalej dôvodil, že záložné právo možno zriadiť na vec, byt a na nebytový priestor vo vlastníctve záložcu alebo na právo a na inú majetkovú hodnotu, ktoré patria záložcovi (§ 151d ods. 3 Občianskeho zákonníka). Vec do zálohu môže preto dať len jej vlastník, ktorý môže byť rozdielny od záložného dlžníka. Z toho potom možno vyvodíť, že záložné právo k zálohu na základe zmluvy o jeho zriadení nadobudne záložný veriteľ len za predpokladu, že v čase rozhodovania správy katastra o povolení vkladu je záložca vlastníkom zálohu.

II .

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci krajskému súdu na nové konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu.

Navrhovateľ uviedol, že záložná zmluva zo dňa 25.1.2010 bola uzatvorená formou notárskej zápisnice č. N 5/2010, NZ 2175/2010 medzi spoločnosťou DOMSTAVBA, spol. s r.o. ako záložcom, B. W. ako dlžníkom a Q. D. ako záložným veriteľom. Predmetom záložnej zmluvy bolo zriadenie záložného práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX, v k. ú. P., C KN parc. č. 1219/8, zastavané plochy a nádvoria o výmere 152 m², parc. č. 1219/9, záhrady o výmere 52 m² a stavba súp. č. 3382 na parc. č. 1219/8. Záložné právo zabezpečovalo peňažnú pohľadávku vo výške 730.000 Eur zo zmluvy o pôžičke z

25.1.2010 uzatvorenej medzi veriteľom Q. D. a dlžníkom B. W.. V dobe podpisu záložnej zmluvy bola na liste vlastníctva uvedená ťarcha v prospech UniBanka Slovensko, a.s. podľa V-6114/06 z 12.9.2006. Záložca sa v záložnej zmluve zaviazal o.i. nescudziť nehnuteľnosti až do splatenia pôžičky zabezpečenej záložným právom.

Ďalej uviedol, že dôvodom, pre ktorý nepodal záložný veriteľ bezodkladne návrh na vklad záložného práva bolo, že v prípade, ak by tak v dobe uzatvorenia záložnej zmluvy urobil, banka ako záložný veriteľ by vyvolala predčasnú splatnosť zabezpečenej pohľadávky a tým pádom by sa záložný dlžník dostal do platobnej neschopnosti, v dôsledku čoho možno predpokladať predaj zálohu v dobrovoľnej dražbe, pričom záložné právo v prospech navrhovateľa by bolo zapísané až ako 2. v poradí a teda nebolo reálne očakávať uspokojenie, navyše pohľadávka nebola splatná a v dôsledku realizácie záložného práva bankou by toto zaniklo v zmysle platných právnych predpisov. Uvedenej situácii zabránil navrhovateľ tým, že platne a riadne uzatvorenú záložnú zmluvu nedal bezodkladne zavkladať, nakoľko predpokladal, že ustanovenie zmluvy zakazujúce jej vlastníčkovi nehnuteľnosť scudziť až do splatenia pôžičky, je dostatočnou zárukou.

Poukázal na konštatovanie odporcu, ktorý vo svojom vyjadrení zo dňa 15.5.2013 k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že: „...Je pravdou, že záložné právo bolo v čase podania návrhu na vklad riadne zriadené...“. Právnym zástupcom záložného veriteľa DOMSTAVBA, spol. s r.o. i B. W. bola JUDr. Gavorová, resp. AK GAVOROVÁ, Heinrich & Partneri, spol. s r.o.

Podľa navrhovateľa zmluva spĺňala všetky predpoklady pre vklad záložného práva a bola urobená v predpísanej forme. Navrhovateľ nespochybňoval, že záložné právo vzniká až právoplatnosťou rozhodnutia o povolení vkladu záložného práva do príslušného katastra nehnuteľností, avšak tvrdil, že správa katastra bola povinná rozhodnúť o povolení vkladu záložného práva do katastra nehnuteľností, ak bolo záložné právo zriadené v súlade s platnými právnymi predpismi, čo bolo v tomto prípade preukázané a čo potvrdil vo svojom vyjadrení i odporca.

Dodal, že záložné právo ako vecné právo pôsobí in rem, a teda aj napriek účelovej zmene vlastníka nehnuteľností (pričom obe zmluvné strany mali o záložnej zmluve vedomosť) boli podľa názoru navrhovateľa splnené podmienky na povolenie vkladu záložného práva do katastra nehnuteľností. Zmena vlastníka nebola skutočnosťou, ktorá by mala mať vplyv na platnosť záložného práva a na rozhodovanie o povolení jeho vkladu. Odporca teda nemohol právne relevantne zamietnuť návrh na vklad záložného práva zriadeného v súlade s platnými právnymi predpismi.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa

A/ Odporca trval na správnosti svojho rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vklad a rozsudok krajského súdu považoval za zákonný.

Odporca pokladal za irelevantné pre rozhodovanie o návrhu na vklad dôvody, pre ktoré nepodal záložný veriteľ bezodkladne po uzatvorení záložnej zmluvy návrh na vklad záložného práva. Správny orgán pri posudzovaní návrhu na základe predložených listín nemal dôvod skúmať, či záložca neporušil zmluvnú povinnosť vyplývajúcu mu zo záložnej zmluvy, podľa ktorej bolo vložené v katastri nehnuteľností záložné právo v prospech UniBanky Slovensko a.s. Na záver poukázal na ustanovenie § 31 katastrálneho zákona.

B/ K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril aj účastník v 2/ rade, ktorý navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že odporca skúmal, či sú tu skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu, resp. ktoré bránia povoleniu na vklad a zistil, že v čase rozhodovania o návrhu podanom dňa 28.12.2012, spoločnosť DOMSTAVBA spol. s r.o. ako záložca z predloženej záložnej

zmluvy nie je a nebola ani v čase podania tohto návrhu na vklad vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom zmluvy o záložnom práve a preto v čase rozhodovania o návrhu na vklad nemohla nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami. Na základe zmluvy záložca DOMSTAVBA, spol. s r.o. zriadil záložné právo k uvedeným nehnuteľnostiam v prospech navrhovateľa. Odporca však po preskúmaní záložnej zmluvy a aktuálneho výpisu z LV zistil, že vlastníkom nehnuteľností nebol záložca DOMSTAVBA, spol. s r.o., ale spoločnosť AK Gavorová, Heinrich & Partneri, spol. s r.o., ktorá nadobudla predmetné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou uzatvorenou medzi predávajúcim spoločnosťou DOMSTAVBA, spol. s r.o. a kupujúcim spoločnosťou AK Gavorová, Heinrich & Partneri, spol. s r.o., a to rozhodnutím o povolení vkladu vlastníckeho práva zo dňa 20.9.2011, č. k. V-22764/2011. Spoločnosť AK Gavorová, Heinrich & Partneri spol. s r.o. nadobudla predmetné nehnuteľnosti s ťarchou, a to so záložným právom zriadeným zmluvou o záložnom práve uzavretou medzi spoločnosťou DOMSTAVBA, spol.s.r.o. ako záložcom a UniBanka a.s. ako záložným veriteľom dňa 30.8.2006, ktorá nadobudla vecnoprávne účinky vkladom do katastra nehnuteľností. Po vyplatení pohľadávky záložného veriteľa kupujúcim z kúpnej ceny bolo záložné právo z katastra nehnuteľnosti niekedy v prvej polovici roku 2012 vymazané.

Účastník argumentoval, že inštitút vkladu je založený na základe konštitutívnosti, čo znamená, že zmluvné vecné práva k nehnuteľnostiam vznikajú, menia sa a zanikajú vkladom do katastra. Odporca je ako orgán štátnej správy súčasťou výkonnej moci štátu a je v jej kompetencii rozhodovať, či sú splnené podmienky na povolenie zápisu práv k nehnuteľnostiam do katastra na základe vkladu práv k nehnuteľnostiam. Vo vkladovom konaní odporca na základe predložených písomných podkladov podľa § 31 ods. 1, 2 katastrálneho zákona a § 36b ods. 2 vyhlášky č. 79/1996 Z. z. posudzuje skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu. Výsledkom tohto rozhodovacieho procesného postupu je rozhodnutie o povolení alebo zamietnutí vkladu. Poukázal tiež na čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je právnym štátom a na skutočnosť, že neoddeliteľným atribútom právneho štátu je právna istota a spravodlivosť (nálezy Ústavného súdu SR napr. I. ÚS 17/99, I. ÚS 54/02), ako aj na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktoré ustanoví zákon. Z označených ustanovení Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že v právnom štáte sa orgánu verejnej moci neponecháva na úvahu, či uplatní kompetenciu, ktorú mu priznáva ústava alebo zákon. Preto je povinnosťou každého orgánu verejnej moci konať, uplatniť svoju kompetenciu vždy, v celom rozsahu a včas.

V súvislosti s uvedeným poukázal na to, že navrhovateľ svoje právo účastníka zmluvy o zriadení záložného práva podaním návrhu na jej vklad do katastra nehnuteľností v dobe, kedy bol vlastníkom nehnuteľnosti záložca (DOMSTAVBA, spol.s.r.o.) a kedy bola vložená ťarcha k predmetu záložného práva, nevyužil. Potom, čo kupujúci nadobudol vlastnícke právo k daným nehnuteľnostiam, podľa stavu vlastníctva a údajov o právach k nim vedenom v katastri nehnuteľností ku dňu uzavretia kúpnej zmluvy, teda k 7.9.2011 a pohľadávku zabezpečenú záložným právom kupujúci vyplatil (18.9.2011), navrhovateľ sa domáhal vkladu záložnej zmluvy do katastra nehnuteľností. Podľa navrhovateľa práve na zamedzenie možnosti vzniku takýmto sporom Ústava SR ako aj Občiansky zákonník pamätali a obsahujú uvedenú právnu úpravu zabezpečujúcu právnu istotu a spravodlivosť.

IV.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch)

dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nebolo dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. februára 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Odvolací súd poukazuje na zákon č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým boli s účinnosťou od 1.10.2013 zrušené správy katastra a zároveň ním bola vymedzená pôsobnosť okresných úradov, o. i aj na úseku katastra nehnuteľností. Vzhľadom na uvedené pôsobnosť zrušenej Správy katastra pre hlavné mesto SR Bratislava, ktorá v tomto konaní vydala napadnuté rozhodnutie, vykonáva Okresný úrad Bratislava. Preto pod označením „odporca“ v texte tohto rozsudku treba rozumieť pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu, v závislosti od kontextu odôvodnenia.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o potvrdení rozhodnutia odporcu o zamietnutí návrhu na vklad záložného práva do katastra nehnuteľností, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Zo spisu vyplynulo, že navrhovateľ ako záložný veriteľ uzatvoril dňa 25.1.2010 so záložcom DOMSTAVBA, s.r.o. (teraz účastník 1/ - ZOYA SK, s.r.o.) a s účastníkom 2/ B. W. ako záložným dlžníkom zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, nachádzajúcim sa v k. ú. P., zapísaným na LV č. XXXX. Návrh na vklad záložného práva na základe tejto zmluvy doručil navrhovateľ odporcovi dňa 28.12.2012.

Pred podaním uvedeného návrhu záložca uzavrel kúpnu zmluvu s právnickou osobou AK GAVOROVÁ & Partneri, s.r.o. a previedol na ňu vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam. Vklad vlastníckeho práva na nového vlastníka bol povolený v konaní pod č. V-22764/2011 a to dňa 20.9.2011, teda viac ako rok pred doručením návrhu na vklad záložného práva v prospech navrhovateľa.

Podľa § 31 katastrálneho zákona správa katastra preskúma zmluvu z hľadiska, či obsahuje podstatné náležitosti zmluvy, či je úkon urobený v predpísanej forme, či je prevodca oprávnený nakladať s nehnuteľnosťou, či sú prejavy vôle dostatočne určité a zrozumiteľné, či zmluvná voľnosť alebo právo nakladať s nehnuteľnosťou nie sú obmedzené, či zmluva neodporuje zákonu, či zákon neobchádza a či sa nepriechi dobrým mravom. Pri rozhodovaní o vklade prihliada správa katastra aj na skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu (ods. 1).

Ak sú podmienky na vklad splnené, správa katastra vklad povoľí; inak návrh zamietne (ods. 3).

Odporca pri posudzovaní zákonných náležitostí návrhu na vklad a jeho príloh ako aj pri skúmaní zákonných podmienok v zmysle § 31 ods. 1 katastrálneho zákona vychádzal z danej situácie v čase, kedy o vklade rozhodoval. Keďže v čase podania návrhu na vklad záložného práva bol vlastníkom predmetných nehnuteľností subjekt odlišný od subjektu označeného v zmluve a v návrhu, nemohol odporca rozhodnúť inak ako len návrh na vklad záložného práva zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že v predmetnej veci boli splnené predpoklady pre zamietnutie návrhu na vklad a preto krajský súd dôvodne zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia správy katastra a odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho argumentáciou, na ktorú v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje.

Námietky odvolateľa nemohol považovať odvolací súd za relevantné práve vzhľadom na citované zákonné ustanovenie, podľa ktorého odporca musel postupovať. Keďže v čase podania návrhu na vklad záložného práva bol vlastníkom nehnuteľností už iný subjekt ako ten, ktorý uzavrel ako pôvodný vlastní

a záložca zmluvu o zriadení vecného práva, odporca nemohol prihliadať na žiadne iné skutočnosti. Bolo zrejmé, že subjekt, ktorý zmluvu uzavrel, v čase podania návrhu už nebol oprávnený so zálohom nakladať. Nemožno teda dať za pravdu navrhovateľovi, podľa názoru ktorého stačilo, že zmluva spĺňala všetky predpoklady pre vklad záložného práva a že bola urobená v predpísanej forme.

Nemožno považovať za právne relevantné ani argumenty navrhovateľa týkajúce sa dôvodov, pre ktoré návrh na vklad záložného práva podal až v decembri 2012, napriek tomu, že zmluva bola uzavretá už dňa 25.1.2010 a že zmluvou bolo vecné právo zriadené. Odporca bol pri posudzovaní návrhu na vklad viazaný zákonom a po zistení, že navrhovateľ nie je oprávnený disponovať s predmetom zálohu, pretože v čase od uzavretia zmluvy o zriadení záložného práva do podania návrhu na jej vklad do katastra nehnuteľností, došlo k platnému a účinnému prevodu nehnuteľností titulom kúpnej zmluvy, ktorá skutočnosť bola v katastri aj právoplatne zavkladovaná. Vzhľadom na konštitutívne účinky vkladu do katastra nemôžu na uvedenom nič zmeniť ani dôvody tvrdené navrhovateľom, pre ktoré podal návrh až s tak výrazným časovým odstupom od samotného uzavretia zmluvy.

Nakoľko navrhovateľ neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporcovi zákon priznanie trov neumožňuje a účastníci konania 1/ 2/ si návrhu trov neuplatnili.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.